

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.—
Ἑξάμηνος . . . 4.—
Τρίμηνος . . . 2.15

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Διουνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 40

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' . (Συνέχεια.)

Θα ἴδωμεν παρακάτω πῶς τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ τόσον ἐπικίνδυνον διὰ τὸν Φραγκίσκον, ἐφάνη χρησιμώτατον διὰ τὰ συμφέροντά του καὶ τὸν ἐβοήθησε σημαντικώτατα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του...

Ἀμα ἔφθασεν εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἡ κυρία Φέχτελ ἔβαλεν ἀμέσως τὰ δύο παιδιά νὰ πλαγιάσουν εἰς τὸ μεγάλο τῆς κρεβάτι, καὶ ἄπλωσε τὰ ρούχων νὰ στεγνώσουν ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιὰν τῆς κουζίνας!

Καθὼς ἐπῆγαινε κ' ἤρχετο ἡ καλὴ ἐκεῖνη γυναῖκα, ἐξεστόμιζεν ὕβρεις καὶ κατάρας ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῆς Δεναίν.

— "Α! τοὺς ἐλεεινοὺς! ἐφώναξε· δὲν τοὺς φτάνει πού μας μεταχειρίζονται χειρότερα κι' ἀπὸ σκλάβους· πού μας καλοκάθησαν σὰν νοικοκύρηδες στὸν τόπο μας καὶ πίνουν τὴν πύρα μας καὶ τὸ ρακί μας χωρὶς νὰ πληρώνουν πεντάρα· πού μας ληστεύουν, μᾶς ἀρπάζουν καὶ μας γδύνουν τὰ σπίτια μας! Νά τοὺς τώρα, πού το 'βρῆκαν διασκεδάσι νὰ μας πνίγουν τὰ καϊμένα τὰ μικρά μας! Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι ἐδῶ, ὁ Γιωργάκης μου τώρα θὰ ἦταν χαμένος!... Ἀχ! ληστὰδες, σκυλιά, κακοῦργοι! Πότε ἐπὶ τέλους οἱ Γάλλοι θὰ μας γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ξένη λέπρα!

Ἀμα ἤκουσε αὐτὰ τὰ παράπονα καὶ τὰς ὕβρεις, ἠσθάνθη ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ὅτι ἀνεκουφίσθη ἡ καρδοῦλα του ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀνησυχίαν· διότι ἕως τότε, ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ζεσταμένος καὶ ξεκουρασμένος, ἔπρεπε νὰ εἰπῇ ποῖος ἦτο.

Ἀφοῦ ὁμως ἡ κυρία Φέχτελ ἀπέδει-

κνύετο τώρα τόσον καλὴ πατριῶτις, τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα ἦτο νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτὴν· βεβαίως αὐτὴ ἡ καλὴ γυναῖκα, τῆς ὁποίας εἶχε σώσῃ τὸν υἱὸν καὶ παρεσκεύαζε τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς πατρίδος τῆς, θὰ τοῦ ἦτο καθ' ὅλα ἀφωσιωμένη.

Ἐπῆδθη λοιπὸν ὁ Φραγκίσκος ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καί, καθὼς ἐφοροῦσε τὰ ρούχων του καλὰ στεγνωμένα καὶ ζεστά-ζεστά, ἐξήγησεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν πῶς εἶχεν εἰσῶσθαι εἰς τὴν Δεναίν.

Αὐτὴ ἐφάνη μὲν τρομαγμένη ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ θαυμασμὸν συγχρόνως.

« Ἐφερε τρία ποτήρια καὶ ἓνα πῆλινο κανάτι. » (Σελ. 314, στήλ. α'.)

Ἄ! ἐννοεῖται πῶς θὰ ἐδοθητοὺς τὸν Φραγκίσκον νὰ κρυφθῇ! ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔλεγε πῶς ὁ Φραγκίσκος ἦταν ἐξάδελφος τοῦ γυῖα τῆς, νεοφερμένος εἰς τὴν Δεναίν. Ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς τῆς συγγενείας, ὁ Φραγκίσκος θὰ ἤμποροῦσε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα εἰς τὸ φρούριον, καί, ἐνῷ θὰ ἔκαμνε τάχα πως ἐμάγκευε μαζὶ μὲ τὰ μαγκιόπαιδα τοῦ τόπου, θὰ ἐκύτταζε τὰ στρατεύματα, τὰς πυροβολαρχίας, τὰς ἀμάξας τῶν πολεμεφοδίων, καὶ θὰ κατέστρωνε τὸν ἀκριβῆ ὑπόλογισμὸν των.

Μόλις ἐσυμφώνησαν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ θύρα ἐκρούσθη δυνάτᾳ.

Ἡ κυρία Φέχτελ ἔρριπεν ἓνα βλέμμα ἀπὸ τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Θεέ μου φύλαγε! ἐψιθύρισε, εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς ὁ Ἑγγλέζος, καὶ σὲ τί κατὰστασιν, Παναγία μου!

Ἀμα εἶδε τὸν ἀνθρωπὸν που ἐκρουσεν, ὁ Φραγκίσκος, τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ ἀνησυχίαι ἐγεννήθησαν ἐν νέου, ἐκρύφθη ὁσον καλλίτερα ἤμποροῦσε πίσω ἀπὸ ἓνα ὑψηλὸν ὥρολόγι, τὸ ὁποῖον ἔρριπτε εἰς

τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου σκιάν πολὺ βοηθητικὴν διὰ τὰ σχέδια τοῦ μικροῦ.

Ὁ Ἑγγλέζος, τὸν ὁποῖον ἀνῆγγειλεν ἡ κυρία Φέχτελ, ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν Φραγκίσκον· ἦτο ὁ λόρδος!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅπου, χάρις εἰς τὴν οἰνοποσίαν τοῦ Λόρδου, ὁ Φραγκίσκος εὕρισκε τὸ μέσον νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ἐντολήν του.

Ὁ ἐμπιστος ἀξιωματικὸς τοῦ δουκὸς τῆς

Ἀδερμάλης δὲν ἦτο μόνος. Κατόπιν του ἐπροχώρησαν καὶ εἰσῆλθον ἕνας παχὺς Ὀλλανδὸς συνταγματάρχης με ἀγαθὸν καὶ γελαστὸν πρόσωπον, καὶ ἕνας Γερμανὸς σημαιοφόρος τοῦ ἱππικοῦ, μακρὺς, στεγνὸς καὶ ἀδύνατος, πρασινότερος εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὸν πρᾶσινον τελαμῶνα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτο ἀνερτημένον τὸ ξιφὸς του.

Ἦτο ὁλοφάνερον ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ παληκαράδες εἶχαν ἤδη παραπιῆ, εἰς ὑγείαν τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου καὶ εἰς... βάρους τῶν ἐντοπίων. Ὁ λόρδος μάλιστα ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ πνίξῃ εἰς ποταμὸν τζινέβρας τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐνέδρας, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ πλησίον τοῦ Σέλλα.

Ἐγνώριζεν ἡ κυρία Φέχτελ τί εἶδους ἀνθρωποὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπται τῆς δι' αὐτό, με ἀναστεναγμούς, ἔφερε καὶ ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τρία ποτήρια καὶ ἕνα πῆλινο κανάτι ἀρκετὰ μετ' ἄλλης χωρητικότητος, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὅποιον ἐτραπεζοκλήθησαν οἱ τρεῖς, με καταφανῇ εὐχαρίστησιν.

Καθὼς ἐκατέβαζε ποτήρι στὸ ποτήρι ὁ λόρδος, περισσότερον μεθυμένος ὅσον ἔπινε, ἀνέπτυσσε με στόμφον τὰς δὴθεν στρατιωτικὰς του γνώσεις.

Ὡμιλοῦσε τάχα σὰν ἀρχιστράτηγος, καὶ ἔλεγεν ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ ἐκαμνεν ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος καὶ τί δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ κάμῃ ὁ στρατάρχης Βιλ-λάρ.

— Αὐτὸ πού σας λέγω ἐγὼ, ἀγαπητέ μου Δῶνα, ἔλεγεν εἰς τὸν Ὀλλανδόν· οἱ Γάλλοι πάλιν θὰ νικηθῶν εἰς τὴν Λανδρεσὴ ἀπὸ τὸν κ. Ἀνχάλτ Δεσσάου. . . . Ὅσο γὰρ μᾶς, ἐμεῖς θὰ κυττάζουμε, ἡσυχοί, ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὀχυρωμάτων μας.

— Ἔτσι νομίζετε, λόρδε μου; ἀπήντησεν ὁ κ. Δῶνας· καὶ ἂν τυχὸν καπνίσῃ στὰ γαλλικὰ στρατεύματα νὰ μας ἐπιτεθοῦν ἐδῶ;

— Νὰ μας ἐπιτεθοῦν ἐδῶ; Δὲν εἴσθε καλά, συνταγματάρχα μου. Σκεφθῆτε πῶς ἔχομεν ἐδῶ 23 ἱλας ἀγγλικὰς καὶ αὐστριακάς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 10 ὀλλανδικὰ τάγματα μέσα εἰς τὴν Δεναίν καὶ τὰ 7 ἄλλα ποῦ εἶνε στρατοπεδευμένα εἰς τὴν Τιῶ, ἐτοιμα νὰ τρέξουν εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησιν. Βάλτε καὶ 6 πυροβολαρχίας με 4 κανόνια τὴν καθεμίαν, καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἀρκοῦν αὐτὰ πολὺ εὐκόλα ν' ἀντισταθοῦμεν, ὥς πού νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν μας ὁ πρίγκηψ. . . .

Καὶ μάλιστα, εἶμαι τόσο βέβαιος πῶς θὰ τὴν πάθουν οἱ Γάλλοι, ὥστε προτείνω νὰ πιούμε εἰς ὑγείαν τοῦ κ. Βιλ-λάρ τὴν χρειάζεται καὶ πολὺ, ὁ κακομοῖρος ὁ στρατάρχης!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀρμ.]

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΗ

Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν θέατρον Φασουλῆ.

Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ΠΑΣΧΑΛΗ, διὰ νὰ του κάμῃ τὸ ἰδιαίτερον μάθημά του

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Καλημέρα, κύριε Πασχάλη.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καλημέρα, κύριε καθηγητά μου.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ἐχετε διάθεσιν σήμερα;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ἄν καὶ κάμναι τόση ζέστη, δὲν εἶμαι ὅμως ἀδιάθετος.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ἄ! ἄ! ἐκατάλαβα. Καὶ τὸ μάθημά σας, τὸ γνωρίζετε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ἐγώ, τὸ μάθημά μου τὸ γνωρίζω· δὲν γνωρίζω ὅμως ἂν με γνωρίζῃ καὶ αὐτό.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δηλαδή, τί ἐννοεῖτε; Δὲν τὸ ξέρετε πάλι;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δηλαδή, ἂν ξέρετε ἐσεῖς πῶς δὲν τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πολὺ καλά· πῶς ἔτσι θὰ εἶνε· μὰ ἐγώ, κύριε καθηγητά μου, πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἂν τὸ ξέρω; Καθηγητὴς εἶμαι ἐγὼ γιὰ νὰ ξέρω ἂν ξέρω τὸ μάθημά μου;

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Βλέπω πῶς ξέρετε καὶ κάμνετε τὸν ἔξυπνο. Καὶ τὰ γραπτὰ σας;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δὲν. . . δὲν μπόρεσα νὰ τα κάμω. Δὲν μποροῦσα. . .

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πῶς δὲν ἠμποροῦσατε; Δὲν ἦσαν καθόλου δύσκολα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Σὰς εἶπα πῶς δὲν μποροῦσα. Δηλαδή ἡμουνα ἄρρωστος.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Καὶ τί εἶχατε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Εἶχα μιὰν ἄρρωστία παραπολὺ σοβαρὴ. . . ἐξέχασα πῶς τὴν λέγε. . . Τώρα ὅμως εἶμαι πολὺ καλύτερα.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πάει καλά! Ἄς δοῦμε τώρα τί ξέρετε ἀπὸ τὸ μάθημά σας. Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Γεωγραφίαν. Πολὺ εὐκόλα πράγματα. Τί εἶνε νήσος;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νῆσος. . . εἶνε νῆσος. . . Ὀνομα ἐπίθετον. . . ὁ νῆσος, ἡ νῆσσα, τὸ νησίον. . .

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Τί ἀνοησίες εἶνε αὐτές; Σὰς ἐπαναλαμβάνω: δὲν θέλω νὰ μου κάνετε τὸν ἔξυπνο!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ἄπ' ἐναντίας, κύριε καθηγητά μου, ἀπ' ἐναντίας! ἐγὼ οὔτε τὸν κοιμισμένο δὲν κάνω.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Διότι εἴσθε κοιμισμένος, καθὼς βλέπω ἀπὸ τὰ μάτια σας, ποῦ κοινοῦν νὰ σφαλίσουν. . . . Λοιπὸν, μάθετε ὅτι νῆσος εἶνε μέρος ξηρὸς περιβεχόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. . . . Τοῦλάχιστον τώρα μπορεῖτε νὰ μας πῆτε τί εἶνε λίμνη;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Λίμνη εἶνε. . . λίμνη!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πάλιν τὰ ἴδια; Αὐτὸ πλέον μπορεῖτε καὶ μόνος σας νὰ μᾶς το πῆτε. Εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς νῆσου. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Λίμνη εἶνε μέρος. . .

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, διακόπτων. — Μέρος θαλάσσης. . . περιβεχόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῆς ξηρᾶς!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Οὐφ! εἴσθε ἀδιόρθωτος, βλέπω, κύριε Πασχάλη. Πάρτε τὸ βιβλίον σας νὰ το δῆτε!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, παίρνει τὸ βιβλίον, ἀλλ' ἐνῶ κάμνει ὅτι διαβάσει, τὸν παίρνει ὕπνος.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ἀ! λοιπὸν, κύριε Πασχάλη;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, δὲν ἀπαντᾷ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Κύριε Πασχάλη, δὲν ἀκοῦτε πού σας μιῶ; Ἐχετε διάθεσιν νὰ παύσετε, σὰς παραλαβῶ, τὸ ροχαλητό;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Χρρρ. . . χρρρ. . . χρρρ.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πηγαίνω νὰ φέρω ἕνα κανάτι νερό, νὰ σας περιχύσω τὸ κεφάλι, κ' ἔτσι νὰ συνέλθετε;

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ἐ; . . .

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Καὶ θὰ μου γράψετε ἔπειτα τρεῖς φορές τὸ ρῆμα «κοιμάμαι».

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε καθηγητά μου, φταίει ἡ ἀρρώστια μου.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πραγματικῶς, σὰς πιστεύω τώρα· ἡ ἀσθενεία σας εἶνε παραπολὺ ἐπικίνδυνος· εἶνε ἡ ἀσθενεία ποῦ προσβάλλει τοὺς μαῦρους τῆς Ἀφρικῆς.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, ἀγένητος. — Ἀστεῖευσθε!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δὲν ἀστεῖεύομαι καθόλου, φίλε μου! Ἡ ἀσθενεία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν βεβαίως πάσχετε, ὀνομάζεται. . . ὀνομάζεται ἀσθενεία. . . τῆς νύστας!

(Μιμήσις.) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

(ΜΥΘΟΣ)

Περνώντας τὸ χωριὸ ἕνας ἀγωγιάντης, εἶχ' ἕνα γάτο στὸ μουλάρι του δεμένο. Τρέχει ἀπὸ πίσω ἕνας μικρὸς χωριάτης καὶ πιάνει ἀπ' τὴν οὐρά τὸν γάτο τὸν καίμενο.

Πόνεσε ὁ εὐαίσθητος, ὡς φαίνεται, γὰρ τῆς [τάκος]

Καὶ μπήγει στὸ μουλάρι μιὰ καλὴ νυχιά. Πόνεσε τότε καὶ τὸ εὐαίσθητο μουλάρι καὶ δίνει τοῦ χωριάτη μιὰ γερὴ κλωτσιά.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ὁ κόσμος εἶνε, ὡς βλέπετε, ἀλυσίδα ὅπου γυρίζουν ὅλα.

Τὸ κακὸ ποῦ θὰ κανηστῇ ἐνὶ κασίδῃ Ξαναγυρᾷ κακὸ σ' ἐὸς με καραμπόλα. (Κατὰ τὸ ἰσπαν. τοῦ Ραμὼν Δὲ Καμποαμόρ.)

ΜΙΜΗΣ ΙΕΜΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ. . ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ σήμερα νὰ σας γράψω πολλὰ διὰ τὴν τελευταίαν ἐκλείψιν τοῦ Ἡλίου. Δυστυχῶς ὅμως τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μ' ἐμποδίζουν. Δὲν ὑπάρχει τόπος! Ὅπως δὴποτε, μοῦ φαίνεται ὅτι καμμία περιγραφή μου δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σας δώσῃ καλλιτέραν ἰδέαν περὶ τῆς Ἐκλείψεως, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον τεμάχιον μιᾶς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἀκριβῶς. . . ἔπαθεν ἐκλείψιν. Καὶ μάλιστα μερικὴν, ὅπως ἐφάνη ἐδῶ καὶ ἡ Ἐκλείψις τοῦ Ἡλίου! Τί λέτε καὶ εἰς; Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν καλύπτουν τὰ 77 ἑκατοστὰ τῆς συνήθους ἐπιφανείας τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς; Λοιπὸν, τὰ σπουδαῖα ἐς αὔριον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ἰδε τὴν Προκήρυξιν, φυλλ. 23 σελ. 182.]

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβαν μέρος τόσοι πολλοὶ ὥστε, διὰ νὰ μου μείνῃ τόπος νὰ παρατάξω ἀπλῶς τὰ ὀνόματά των, πρέπει νὰ εἶνε ἡ κρίσις συντομωτάτη.

Τί τὰ θέλετε! Ἡ καλλιτέρα μετάφρασις εἶνε τοῦ Κεντριοῦ. Ἐξυπνὴ, χαριτωμένη, πεταχτή, ἀποδίδει ὅλον τὸ πνεῦμα τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου. Ἀποδίδει ὅμως καὶ τὸ γράμμα; Ὀχι· εἶνε πάρα πολὺ ἐλευθέρη μετάφρασις. Τὸ Κεντρί μεταφράζει πάντοτε κατ' ἐννοίαν καὶ προσθέτει συχνὰ λόγια δικὰ του. Καὶ δὲν τὴν βραβεύω διὰ νὰ μὴ δώσω ἐπικίνδυνον παράδειγμα.

Αἱ μεταφράσεις τῶν βραβείων καὶ τοῦ Α' Ἐπαίνου εἶνε ἐπάνω-κάτω ἰσοδύναμοι. Ἐδιάλεξα τὴν μετάφρασιν τῆς Ἀκακίας, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ καλὴ. Θὰ ἐδιάλεγα τοῦ Βενιαμὶν τοῦ Λεοβίου, ἡ ὁποία ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε ἰσως καλλιτέρα· ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχει μερικὰ μικροῦσιχα ἐλαττώματα καὶ τὸ collier τὸ μεταφράζει φακιδί, ποῦ δὲν πηγαίνει καθόλου. Ὑπάρχει καὶ μιὰ χαριτωμένη μετάφρασις ἀνώνυμος. Ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος ὑποθέτω ὅτι εἶνε τῆς Λευκῆς Νυκτός. ἠμποροῦσα νὰ βραβεύσω καὶ αὐτήν, ἀντὶ τῆς Ἀκακίας, ἀλλὰ πῶς γίνεται χωρὶς ὄνομα; . . . Ἐν γένει ἀπὸ τὰς μεταφράσεις εἶμαι

εὐχарιστημένη. Σχετικῶς πολὺ ὀλίγα εἶνε ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν χονδρὰ λάθη, παρανοήσεις τοῦ γαλλικοῦ κειμένου καὶ ἀκατάλληλον γλῶσσαν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Ἀκακία [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κεντρί [15Ε]. — Βενιαμὶν ὁ Λεοβίος [15Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνώνυμος [14Ε] (Ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἡ Λευκὴ Νύξ.) — Περωμένον [12Ε]. — Φιλόπατρις Ἰὰς [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἴλιος Ἀριστείδης. — Ἀσπρος Ἀράνης. — Ἀπότομος Ἀκτὴ. — Ὑπὲρ Παρίδος. — Δίχρωμος Φούξια. — Μαροῦσια. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — Κόκκινον Κρίνον. — Χ. Ζερβός. — Τάκης Χ. Μεγαρίτης. — Ἀριάδνη. — Τασία Ν. Γκιτάκου. — Παιδικὴ Χαρά. — Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Αἵμου. — Μυστηριώδης Φύσις. — Λάσος Φοινίκων. — Χειμῶνανθον. — Φίλη τῶν Ζῴων. — Ἀστανίαν. — Ἐνδυμοῦ. — Οὐδείς. — Κερκυραϊκὸν Ροδάκιον. — Αἰγὴ τῶν Ἐλπίδων. — Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης. — Κονασιμόδος. — Μιμῶδα. — Νίκος Κατερινόπουλος. — Φίλημα Σκάς. — Αἰμῆτος Γελοτοπίος. — Χαδιάρικο Γατάκι. — Δικέφαλος Ἀετός. — Οὐγὸς τοῦ Μονοσπαρίνου.

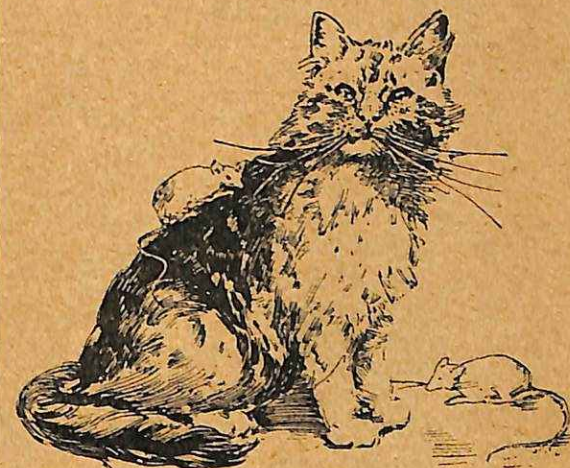
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Απόγονος τοῦ Πύρρου. — Θαλασσοταραχὴ. — Κυρία με τὰς Καμελίας. — Χριστιανὴ Παρθένος. — Ἀποικὸς Κερκυραῖος. — Βασιλίσσα τῶν Μυκητῶν. — Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς. — Κρόταλος. — Μεγαλοπρεπὴς Φύσις. — Απόγονος τοῦ Νέστορος. — Ἀδάμις τοῦ Παραδείσου. — Ἰδεώδες. — Ἐσρινὴ Ἐσπέρα. — Αετιδεύς. — Θαλάσσιος Ἀἴρ. — Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν. — Κωνσ. Ν. Κρίνας. — Κερκυραῖα Ἀρσενικάς. — Τοῖρος. — Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρίς. — Ἀγγελὸς τῆς Ἐλπίδος. — Σμαράγδα Μανασῆ. — Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς. — Ἄσμα τοῦ Ὀρφείου. — Χρυσόπτερος Ἀγγελός. — Ἀνδοῦσα Νεότης. — Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον. — Νηπενθές. — Νοσταλγοῦσα Δοσβία. — Λόφος τοῦ Γάνου. — Δικηγόρος τῆς Νεολαίας. — Θεοδώρα Δημ. Τασοῦλη. — Δούκισσα τῶν Σαλῶνων. — Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου. — Ἄνθος τῶν Λειμῶνων. — Α. Κοκκινόνης. — Πομπαιὸς Ἐρμῆς. — Θεταλομάγνης. — Κίτρινη Μάσκα. — Χιακὸς Φάρος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Κλέων Β. Παράσχου. — Ὑψιπέτης Ἀετός. — Πειραϊκὴ Ἀκτὴ. — Ορειχάλκινη Κόρη. — Χιονισμένη Κούκλα. — Παιδί τοῦ Ψηλορείτη. — Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου. — Πλάτανος τῆς Κηφισοῦς. — Ἰσαὰκ Ν. Ἀφθονιάδης. — Γῶγος Α. Ἐθαγγελίδης. — Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας. — Ἐλάτη Ἐρριανίας. — Μίς Λόγκαν. — Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα. — Αἶρα τῆς Ἐλευθερίας. — Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ. — Ξανθὸς Βοσκός. — Ονειρον Θερινῆς Νυκτός. — Ἐνδοξον Μεσολόγγιον. — Αἶρα τοῦ Ζαππεῖου. — Λαμπρὸς Κιθαροδότης. — Κυρία Σκαρφαλόστρα. — Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας. — Ἠγεμὼν τοῦ Φωτός. — Ἀργάμειλη. — Ἐκάτη. — Ἐπαῖνος τῆς Ἀγγλίας. — Ἰφιγένεια Π. Καροπούλου. — Πανσέλητον Καρδίτης. — Μελαγχολικὸς Ἐρμητής. — Μαλκοῦλα Σιακῇ. — Στράτων. — Ἐρυθρὰ Νίκη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Β. Χ. Στέλλογλου. — Χρυσὸς Αἰὼν. — Ἀγὴ Ψυχὴ. — Πιερωτὴ Καρδία. — Νικ. Φ. Οἰκονομόπουλος. — Φουρνέλλο. — Ἀρῆς. — Αἶρα τῆς Νυκτός. — Θεόδωρος Ν. Φίλαρετος. — Ποσειδῶν τῆς Μήλου. — Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενωγενέου. — Λεβεντικός τῆς Χαλκίδος.

— Λουκᾶς Γ. Λουκάκης. — Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης. — Ποιτιάς Αἶρα. — Δοῦς τοῦ Ποιτικοχωρίου. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος. — Τρεμοσβίνων Αἰγερνός. — Ταχύπους Ἀχιλλεύς. — Αἰμίλιος Βαϊάνης. — Δημόδοκος. — Μικρὸς Λεοβίος. — Βασιλεὺς τῶν Ρόδων. — Πιερίς Ἀθῶν. — Ἀστερόεις Οὐρανός. — Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου. — Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου. — Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας. — Χιὼν τοῦ Ταυγέτου. — Κωνσ. Κ. Ἡλιάδης. — Νυκτοφύλαξ. — Νεαρός Ἐριπίπος. — Ἀσημένιο Κῦμα. — Μαρομένος Μενεξές. — Μικρὸ Διαβολάκι. — Νηρηίς τοῦ Βαθυρρύακος. — Ὑπερήφανος Στρατιώτης. — Ὠχρὸν Ἀμάραντον. — Κῦμα τῆς Μεσογείου. — Ἀλέξανδρος Α. Νικολάου. — Ἐφεσία Ἀρτεμῖς. — Ἀλγυπτιανὸς Φοῖνιξ. — Βίκτηρ Οὐγγῶ. — Δύων Ἥλιος. — Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος. — Κατσαρίδα. — Οὐρανία Θ. Γόδα. — Μανουμάτα Σιαφίς. — Φῶς τῆς Νυκτός. — Φωστὴρ τῆς Ἡπείρου. — Σεντενμένιος Πηλιορείτης. — Λευκὸς Ἀνδραξ. — Ἀναμμένο Σπίρτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.]

Ἐχάρισαν μιὰ γάτα εἰς τὴν Ἀννούλα. Ὡ τί εὐμορφὸ γατάκι! Δὲν εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν γρόνθο μου, ἀλλὰ τί χαριτωμένο ποῦ εἶνε! Ἀσπρο σὰν τὸ χιόνι, με μάτια γαλανὰ, γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανόν, καὶ φορεῖ στὸ λαιμὸ μιὰ τριανταφυλλία μεταξωτὴ κορδελίτσα.

Ὡ τί εὐμορφὸ γατάκι!

Ἡ Ἀννούλα τὸ φωνάζει Ψιφίκα, πολὺ ταιριαστὸ ὄνομα γιὰ μιὰ γάτα.

Ἡ Ψιφίκα εἶνε πολὺ φρόνιμη· γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἀννούλα τὴν ἔχει στὴν κάμαρά της ἡμέρα καὶ νύκτα. Κάθεται πάντα στὴν ἴδια θέσι, ἐπάνω στὸ τζάκι, σὲ μιὰν ἄκρην. Ἡ Ἀννούλα τὴν βλέπει καθεὶς τόσο καὶ λέγει: «Τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε!»

Ἐνα πρωὶ, καθὼς ἐξύπνησε ἡ Ἀννούλα, γυρεύει νὰ ἰδῇ τὴν Ψιφίκα της.

Πάει ἡ Ψιφίκα! Ἡ Ἀννούλα πετιέται ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τρέχει στὸ τζάκι.

Καὶ τί νὰ ἰδῇ; . . . Τὴν τριανταφυλλίαν κορδελίτσαν ποῦ ἦταν γύρω στὸ λαιμὸ τῆς Ψιφίκας, καὶ κοντὰ εἰς αὐτὴ

ένα κομματάκι απ' την ούρα! Τίποτε άλλο δεν μένει πιά από την Ψιφίκα! 'Η 'Αννούλα βάζει τα κλάμματα. Τρέχει ή νταντά της και ή 'Αννούλα της ιστορεί το δυστύχημα. 'Η νταντά φωνάζει :

— 'Ο ποντικός την έφαγε ! Ποντικός να φάγη γάτα ; Καλέ ο κόσμος αναποδογύρησε ! Θα σάς το εξηγήσω εγώ : 'Η γάτα της 'Αννούλας ήταν από ζάχαρη ! ...

ΔΑΚΑΙΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ.ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΓ'

'Από τες φωλιές τους, από τες μονιές τους, από τες σπηλιές τους, έβγῆκαν όλα τα θηρία και τα άγρίμια και τα πουλιά, κυνηγημένα από τους σκύλους και από τους ύπηρέτες με τα κοντόξυλα.

'Ιδέτε πώς έγένεψε ο κάμπος ! Νομίζει κανείς ότι ήλθαν

να κάμουν και αυτά παρέλασι εμπρός εις τόν Βασιλέα, να συμπληρώσουν τή βασιλική πομπή. Κυνηγι μία φορά ! ...

'Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής εἶνε κατενθουσιασμένος.

'Αδειάζει όλοένα τες καραμπίνες που του γेमίζει ο 'Αρχικυνηγός, (βλέπετε κεῖ-πάνω τους καπνούς ;) και οί τουφεκιές πέφτουν τόσο πυκνές, που βέβαια ο κάμπος οε λίγο θα γεμίση πτώματα ! ...

Και όμως !

Τα ζῶα περνοῦν ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ. Οί πίθηκοι μάλιστα ἔχουν ὄρεξι να κάμνουν και τα συνειθισμένα τους ἀστεῖα. Κανέννας φόνος, καμμιᾶ λαβωματιά, κανένα πένθος, καμμιᾶ τρομάρα εις τὸ κοπάδι τῶν ζῶων. Θα ἔλεγε κανείς πως διασκεδάζουν με τους κρότους. Και περνοῦν ὅλα οὕα και ἀβλαβῆ.

Μὰ τί συμβαίνει ; Μὴν εἶνε μαγευμένα τα ζῶα τοῦ βασιλείου ἐκείνου και δὲν τὰ πιάνει φωτιά ; ἢ μήπως ὁ Βασιλεὺς ἐξέχασε τὴ σκοποβολή του και πυροβολεῖ στὸν ἀέρα ;

Διάβολε ! μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σωρὸ και ὁ πιὸ ἀδέξις κυνηγὸς θὰ μπορούσε να σκοτώσῃ.

Κάτι ἄλλο λοιπὸν θὰ συμβαίνει.

(Ἑπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— 'Εμβαθες ἐπὶ τέλους τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ λόγου, ποῦ βγάζεις εἰς βάρος τῶν κυριῶν ποῦ τυραννοῦν τὰς ὑπηρετρίδας τῶν ;— ἤράτησε τοῦλάχιστον διὰ δεκάτην φορὰν ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀδελφὴν του.

— Τὸ ξέρω καλλίτερα παρὰ ἀπ' ἐξω, εἰς τὸ τέλος ! τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη πεισιωμένη, διότι ὁ ἀδελφὸς της ἐφάνη πῶς δὲν εἶχε πολλὴν πεποίθησιν της εἰς τὴν ικανότητά της.

— Μὲ φοβίσεις, Μαργαρώ, μετὴν ἀφοδίαν σου. 'Η Γρατσιέλλα λέγει ὅτι ποτὲ της δὲν ἐβγήκε εἰς τὴν σκηνὴν, χωρὶς νὰ τὴν πιάσῃ ρίγος. Καὶ σὺ ἔχεις ἓνα θάρρος !

— 'Εξέχασες πῶς ἐβάλαμε στοίχημα δυὸ πεντάρες ; εἶπεν ἐκείνη ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως. Λοιπὸν αἱ δυὸ πεντάρες εἶνε δικές μου. Μοῦ φαίνεται πῶς τες ἀκούω νὰ βροντοῦν μέσα στὴν στήπη τῆς δούλης σας Φραντζεσκούλας, κύριε Πήτερ-Τζῶν !—ἐπρόσθεσε καθὼς τοῦ ἔκαμνε μίαν ὑπόκλισιν.

'Ο Πετρογιάννης εἶδεν ὅτι δὲν θὰ κατάρθονε τίποτε, ἐκτὸς πλέον ἂν ἐπαρκαλοῦσε ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παράδεισου νὰ βοηθήσουν διὰ νὰ μὴν τα χάσῃ ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Κυρατσάκη, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τὴν ἐμάλλονεν ἡ κυρά της.

'Η ὥρα ἦτο ἐξ τὸ βράδυ, και ἡ «πρώτη» τῆς Κυρίας Κυρατσάκη ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ εἰς τὰς ὁκτώ.

'Η Γρατσιέλλα εἶχεν ἀποφασίσῃ και διατάξῃ νὰ ἐνδυθοῦν οἱ τρεῖς ἡθοποιοὶ μέσα εἰς τὸ ἰδικὸν της δωμάτιον, διὰ νὰ βοηθῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Εἶχε στήσῃ τὸ κρεβάτάκι της, και εἶχεν ἀπλώσῃ ἐπάνω τὰ διάφορα φορέματα ποῦ θὰ ἐβάξεν ὡς ἱππεύτρια, ὡς χορεύτρια και τέλος ὡς κυρία Κυρατσάκη. 'Ολα ἦσαν ἑτοιμα. Αἱ τοιχοκολληθεῖς εἶχεν τοποθετηθῇ ἐπάνω εἰς ξύλινες τάβλες, ποῦ ἐφωτίζοντο με λάμπες και εἶχαν στηθῇ εἰς τὰ καταφανέστερα μέρη. Εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου ἦτο σειρὰ ὀλόκληρος ἀπὸ τέτοια πράγματα. 'Ο Γέρος ἐκτυποῦσε τὸ μεγάλον του τύμπανον, και ὁ Μαθιδὸς μετὸν Μουρμούρη ἔκαμναν τοῦμπες και ἀστεῖα διὰ νὰ φέρουν τὸν κόσμον.

'Ητο καιρὸς πλέον νὰ ἐτοιμασθοῦν ἡ Ρίτα ἔκαμνε τὴν καμαριέραν τῆς Γρατσιέλλας, και ἡ Γρατσιέλλα ἀντ' ἀπέδωκε τὰ ἴσα εἰς τὴν Ρίταν. 'Ο Πετρογιάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε στολισθῇ πολὺ γρήγορα, εἶδεν μίαν καρφίτσαν εἰς τὴν μίαν, ἐφώτιζε τὴν ἄλλην μετὴν λάμπαν. Δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα, ἔως ποῦ νὰ τελειώσῃ ὁ στολισμὸς αὐτῶν τῶν δύο δεσποινίδων.

Τέλος, ἡκούσθη τὸ κουδοῦν τῶν παρρακηνίων, και ἡ Γρατσιέλλα ἔφυγε σὺν ἀστραπῇ διότι, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν σκηνὴν, εἶχεν ἓνα σωρὸ γυμνάσματα και χοροὺς νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἐξέδραν, ὡς προδότηρον τῶν ἀκροασιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔκαμνεν ἔπειτα μέσα.

'Ενῶ ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία και ἐπερίμεναν πλέον και οἱ τρεῖς εἰς τὰ παρρακηνία τὴν ἐπίσημον στιγμὴν, ἡκούσαν εἰς τὴν σκιάν τὴν φωνὴν τοῦ Γέρου, και αὐτὸς ἔτεινεν εἰς τὴν ἐγγονὴν του ἓνα φλυτζάνι γεμάτο :

— 'Ελα, Γρατσιέλλα μου, ρούφηξέ το γιὰ νὰ ἔχῃς δύναμι και νὰ τα λὲς στρογγυλά.

Καί, ἐπειδὴ ἡ Γρατσιέλλα ἤρνετο :

— Ξέρεις, καλέ μου Γέρο, πῶς δὲν μ' ἀρέσουνε ἐμένα νὰ πίνω τόσο δυνατὰ πράγματα.

— 'Εγὼ τὸν ἔθρασα, ἀγάπη μου. Καὶ εἶνε στὴν ἐντέλεια. 'Ελα, ρούφα τον, στὴν ὑγείᾳ μου !

— Ἀρῶ εἶνε ἔτσι, στὴν ὑγείᾳ σου !

Και ἡ Γρατσιέλλα ἐκατέβασε μονορροφί τὸ φλυτζάνι τοῦ δυναμωτικῷ καφέ, τὸν ὁποῖον τῆς ἔφερεν ὁ παπποῦς της.

— Θα σὰς φέρω σὲ λιγάκι και τὸν δικὸ σας, παιδάκια μου, εἶπε τότε αὐτὸς εἰς τὰ δύο ἀδελφια... Τώρα ὁμῶς, σιωπῇ... ἀρχίζει ἡ παράστασις.

'Η Γρατσιέλλα ἐπέτυχε θαυμάσια. 'Ητο ζωηρά, πεταχτή, ἐπιτηδεῖα, και πρὸ πάντων «χαριτωμένη». Τὴν ἐχειροκρότησαν και τὴν ἔκαμαν νὰ ἐπαναλάβῃ δις και τρίς τὰ μέρη της ὅχι μόνον οἱ θεαταὶ ἀλλὰ και οἱ ἡθοποιοὶ διότι εἶχε τοὺς ἐγκαθέτους της εἰς τὴν σκηνὴν, και μεταξὺ αὐτῶν πρώτη και καλλίτερη ἦτο ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία εἶδεν τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτήσεων.

Κατόπιν ἡ αὐλαία ἐπεσε, και πάλιν ἤνοιξε διὰ τὴν κυρίως παράστασιν. 'Η Γρατσιέλλα ἡσθάνθη τότε ὅτι ἐβάρυνεν ἐπάνω της ὅλη ἡ εὐθύνη.

«Φθάνει νὰ μὴ φοβηθοῦν οἱ καινούριοι μας ! ἐσκέπτετο φθάνει νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ὁ κόσμος καθὼς και νὰ μείνουν εὐχαριστημένοι ὁ Μουρμούρης και οἱ Βερτράνδοι ! »

Διὰ νὰ πάρῃ θάρρος μόνη της, ἔκαμνεν ὅσον ἡμποροῦσε πιδ ἄγρια και αὐστηρὰ τὸ μέρος τῆς Κυρίας Κυρατσάκη. Τὰ λόγια της ἦσαν ἀπότομα, ὁ τόνος της ξηρότατος, τὸ βλέμμα της κακὸ και ἡ χειρονομία της χειροτέρα. Καὶ αὐτὸ ἔκαμνε καταφανέστεραν τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων τῆς κυρίας και τοῦ κυρ Πήτερ-Τζῶν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τόσο μαλακὸς, τόσο ἡμερος.

'Ο Πήτερ-Τζῶν ἀπήγγελλεν εὐσυνείδητα τὸ μέρος τοῦ ἤθελε νὰ το χωρματίζῃ ἀκόμη καλλίτερα ἀλλὰ, χωρὶς νὰ το θέλῃ, δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ ἓνα πρᾶγμα : ἂν ἐβλεπε τὴν Μαργαρώ νὰ τα χάνῃ, ἤθελε νὰ προφθάσῃ και νὰ της σφυρίξῃ τὰ λόγια της. Δι' αὐτὸ εἶχε μάθῃ καλὰ ἀπ' ἐξω, ὅχι μόνον τὸ δικὸν του ἀλλὰ και τὸ δικὸν της μέρος. 'Η Φραντζεσκούλα ὁμῶς δὲν τα ἐσάστιζεν. 'Η αὐστηρότης τῆς Κυρίας Κυρατσάκη εἶδεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς ὑπηρετρίδας της εἰλικρινέστερον τόνον, και τὰ λόγια της ἐπήγγιναν « ἓνα σου κ' ἓνα μου ! »

Καὶ ὅταν εἶπε, με σφιγμένη τὴν χροθιά της : « Ἀχ ! και νὰ μπορούσαν τὰ δουλικά μια ἡμέρα τὸ χρόνο μονάχα νὰ προστάζουν τοὺς ἀφεντάδες ! »,

« Ἀρπάζει τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς της και σκουπίζει τὰ δάκρυά της. » (Σελ. 300, στήλ. γ')

εἶνε κάποιος θόρυβος εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὁ ὁποῖος ἐσήμαινε : « Νά, μία κοπέλλα, ποῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ τὴν ἔκαμνε τὴν κυρά της νὰ καλοπεράσῃ ! » 'Η Φραντζεσκούλα ἀντελήφθη αὐτὸν τὸν ἐπιδοκιμαστικὸν θόρυβον, και ἐπῆρε θάρρος. 'Ησθάνθη ὅτι τὴν ὑπεστήριζαν, ὅτι τῆς ἄνοιγαν τὸν δρόμον, και δὲν ἐσταμάτησε. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὸν μεγάλον της λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐκρίνετο ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τοῦ ἔργου. « Ἀχ ! αὐτὲς αἱ Σταμάτες και αἱ Κυρατσάκινες, πῶς της εἶχαν κάψῃ τὴν καρδιά ! ... Δι' αὐτὸ ἡ Φραντζεσκούλα, ἀναμμένη μετὰ τὰς ἀναμνήσεις της, μετὴν συμπάθειαν τοῦ ἀκροατήριου, καθὼς και, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, μετὸ πρῶτον ἐκείνο φλυτζάνι τοῦ καφέ ποῦ εἶχε πιῇ εἰς τὴν ζωὴν της, ἀπολογεῖται μετὰ πολλὴν θέρμην και πεποίθησιν.

Φθάνει εἰς τὴν περίφημον περικοπήν, τὴν δύσκολον, τὴν ὁποῖαν εἶχε τὸ πείσμα νὰ μὴ θέλῃ νὰ μάθῃ καλὰ ἀπ' ἐξω. 'Ο Πήτερ-Τζῶν τρέμει ὅλος. Πῶς θὰ τα δγάλῃ πέρα ἡ ἀδελφὴ του ;

'Αλλὰ αὐτὴ λέγει... ὅλο και λέγει... Μάλιστα ὁ ἀδελφὸς της δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Καὶ φυσικά... διότι αὐτὴ δὲν λέγει πλέον τὸ κεῖμενον τοῦ μέρους της. 'Εχασε τὴν σειρὰν μίαν στιγμὴν, και ἀπὸ τότε λέγει ὅτι τῆς ἔλθῃ στὸ μυαλὸ προσθέτει λέξεις, ἐπινοεῖ ἰδικὰς της φράσεις. 'Η Μαργαρώ ἐπῆρε δρόμον ! 'Η κακία τῆς κυρᾶς της τὴν παρακινεῖ νὰ λέγῃ λόγια και νὰ κάμνῃ χειρονομίας, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει μάθῃ φαντάζεται ὅτι εἶνε τὸ θῦμα τῆς Σταμάτας ἀκόμη, και αὐτὸ τῆς ἀποσπᾷ δάκρυα, ἀληθινὰ δάκρυα πόνου και συγκινήσεως...

Ζητεῖ τὸ μανδύλι της διὰ νὰ τα σκουπίσῃ... 'Αλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν ἔχει μανδύλι. Τότε, ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν, σχεδὸν στεφανωμένη μετὴν αὐλαίαν ἡ ὁποία καταβαίνει, ἡ Φραντζεσκούλα τῆς κωμωδίας ἀρπάζει τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς της και σκουπίζει με αὐτὴν τὰ δάκρυά της, ποῦ εἶνε ἑτοιμα νὰ τρέξουν...

«Εὐγὲ σου, Φραντζεσκούλα! Εὐγὲ σου, Φραντζεσκούλα ! » ἐφώναζαν οἱ θεαταί. «Κάτω αἱ κυράτσες και Κυρατσάκινες ! » ἔλεγον οἱ ἄλλοι.

Και ὅλοι ἐχειροκροτοῦσαν μανιωδῶς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

'Η ἐπιτυχία τῆς Μαργαρῶς εἶχεν ὑπερβῇ πᾶσαν προσδοκίαν.

— Ξέρεις πόσα ἐπίασαν ἀπόψε στὸ ταμεῖον ; ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν της τὴν τετάρτην ἑσπέραν τῆς παραστάσεως.

— 'Οχι.

— Νὰ σοῦ το 'πῶ εγὼ. Τρεῖς φορές περισσότερα παρὰ στὴν πρώτη. Καὶ ἡ εἰσπραξὶς ὅσο πάει και μεγαλώνει. Γι' αὐτὸ οἱ Μουρμούρηδες και οἱ Βερτράνδοι δὲν λένε πιά πῶς θὰ μας δώξουν.

— Λένε τοῦλάχιστον νὰ μας «αὐξήσουν» ; ἠρώτησεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ὅπωςδὴποτε δὲν εἰμποροῦν νὰ μας «ἐλαττώσουν», ἀφοῦ δὲν μας δίνουν τίποτε.

— Κι' ἀκόμη χειρότερα... Ξέρεις

πῶς ἡ Γρατσιέλλα πληρώνει γιὰ μᾶς...

— Πῶς αὐτό;

— Νά... ἡ Μουρμούρα το ἔβαλεν ὡς ὅρον.

— Τὸ ἔβαλε, πρὶν μάθῃ ἂν βγαίνει τίποτε ἀπὸ 'μᾶς' ἀλλὰ ὕστερα;

— Ὑστερα, ὅπως καὶ πρῶτα. Καὶ ἀπόψε ἀκόμα, τῆς ἐκράτησε ἀπὸ τὸν μισθὸ τῆς «γιὰ τροφή τῶν δύο μωρῶν», ὅπως εἶπε.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδικία, καὶ δὲν ἔμπο-
ροῦμε νὰ το παραδεχθῶμε. Νὰ κάνουμε
παράπονα στὸ Γέρο. Διότι ἡ Γρατσιέ-
λλα εἶνε ἀξία νὰ μὴ ζητήσῃ τίποτε, ἀπὸ
φέβο μήπως καὶ μᾶς λιγοστεύουν τὸ
φαγίμας.

— Ἐχεῖς δίκαιον μονάχα, μὴν παίρ-
νῃς φόρα, Μαργαρώ μου. Ἀς καθίσωμε
φρίνιμα, μὴν τύχῃ καὶ σπάσωμε τὰ
πιάτα. Πρὶν ἀπὸ ὅκτω ἡμέρες ἤμαστε
εὐχαριστημένοι νὰ μᾶς πάρουν γιὰ ἓνα
κομμάτι ψωμί. Λοιπὸν, μᾶς δίδουν ἀπὸ
τρεῖς κομμάτια τὴν ἡμέρα, καὶ καὶ τι
μαζὶ μὲ τὸ ψωμί. Καὶ αὐτά, τὰ ὀρεῖλο
μεν ὅλα εἰς τὴν Γρατσιέλλα, καὶ τίπο-
τε δὲν πρέπει νὰ κάμωμε χωρὶς νὰ τὴν
ἐρωτήσωμεν.

— Ἀδιάφορον, ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ
κάμω ὑπομονὴν παραπάνω ἀπὸ μιά ἐβδο-
μάδα. Ἄν ἔως τότε αὐξήσῃ ἀκόμα ἡ
εἰσπραξὶς καὶ δὲν μᾶς πληρώσουν, βγαί-
νω τότε κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ ὀριά μου, ἢ
μᾶλλον... δὲν ξαναβγαίνει τὴν σκηνή.

— Ξέρω ὅμως ἐγὼ κάποιαν, ποῦ θὰ
τῆς κακοφανῇ ἂν χάσῃ αὐτὴν τὴν δια-
σκέδαση.

— Ἀλήθεια λές... Ἄν ἤξερες,
Πετρογιάννη μου, πῶς ἀγαπῶ τὴν τέ-
χνη μου! Τέχνη μου εἶνε τώρα, εἶμαι
κ' ἐγὼ ἡθοποιὸς τώρα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ναί, εἶσαι ἡθοποιός...

— Δὲν νομίζεις, Πετρογιάννη, πῶς
αὐτὴ ἡ τέχνη εἶνε ἡ ωραιότερη ἀπ' ὅ-
λες; Γιὰ φαντάσου νὰ ὀμιλῇς ἐμπρὸς
σὲ τόσο κόσμον, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄν-
θρωποι νὰ κάθωνται νὰ σὲ ἀκούουν καὶ
νὰ σὲ χειροκροτοῦν! Κι' ἀκόμα παρα-
πάνω! νὰ πληρώνουν γιὰ νὰ σε ἀκού-
ναι.

— Ἀ! βέβαια ἐπάνω στὴ σκηνὴ
φαίνεται καὶ καλοφαίνεται ὁποῖος τοῦ
ἀρέσει νὰ ἐπιδεικνύεται... Μὰ...
στάσου! ἀκούω τὴν Μουρμούρα ποῦ
συζητεῖ μὲ τὸν Γρατσιέλλα.

— Καὶ φωνάζει τόσο δυνατά, εἴ-
πεν ἡ Μαργαρώ, ὥστε καὶ τ' αὐτιά σου
νὰ φράξῃς, πάλιν θὰ τὴν ἀκούσης.

Ἡ Μουρμούρα ἔλεγε μὲ τὴν στρυ-
φνὴν φωνὴν τῆς:

— Ἀπὸ τότε ποῦ ἔχει προστατευο-
μένους ἡ δεσποινὶς, μᾶς ἄρχισε νὰ μᾶς
κάνῃ τὸν καμπόσο!... Ἀπὸ πότε,
παρακαλῶ, κυβερνοῦν ἐδῶ τὰ μυξιάρι-
κα; Εἶπα πῶς θὰ μάθετε τοὺς «Ἐσκου-
τιάρηδες». Ἀπόψε κι' ὅλας ἡ πρόβα
καὶ θὰ τοὺς παίζετε σήμερον ὅκτω! Εἰ-

πα, καὶ δὲν ἀλλάζω ἀπόφασι! Ἄν ἐν-
νοῆς νὰ πάρω κανένα σφυρὶ γιὰ νὰ σοῦ
τὸ βάλλω στὴν καυκάλα σου, πάω κι'
ὅλας νὰ το φέρω...

— Λυποῦμαι παραπολύ, ἀπήντησεν
ἡ Γρατσιέλλα μὲ ἡρεμίαν καὶ σταθερό-
τητα φωνῆς· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ
παίξωμε αὐτὴν τὴν κωμωδίαν, καὶ δὲν
πρέπει νὰ το περιμένετε.

— Ἀ! φουρτούνα σου! θὰ μου πῆς
γιατί;

— Ναί, ναί, νὰ μᾶς το πῇ! ἐπρό-
σθεσεν ὁ Βερτράνδος, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ
λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

— Ἀπλούστατα, διότι δὲν μᾶς κάνει.
Δηλαδή δὲν εἶνε κωμωδία γιὰ νὰ τὴν
παραστήσῃ τὸν παιδιὰ. Ἐγὼ ποτὲ δὲν
θὰ ὑποβῶ νὰ προφέρω τὰ λόγια, ποῦ
εἶνε γραμμένα γιὰ ἐκεῖνο τὸ κακοκό-
ριτσο ποῦ περιπαίζει τοὺς γέροντας γο-
νεῖς τῆς, διότι ἔχουν μανιές καὶ ἰδιο-
τροπίες.

— Ἀκού τὴν κουτὴ! εἶπεν ἡ Μουρ-
μούρα, μὰ αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε τὸ ἀστεῖο·
θὰ λιγωθῇ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ γέλια.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐνας γάλλος σοφός, μέλος τῆς Ἀκα-
δημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἐπενόησε μίαν
εὐφρεστικὴν μέθοδον διὰ ν' ἀπολαμβάνῃ
τὴν δροσιὰν τῆς θαλασσίας αἰσῆς. χωρὶς
νὰ σαλευθῇ ἀπὸ τὸ σπῆναι τοῦ καὶ ἀπὸ τὸ
Παρίσι. Εἰς μίαν λίτραν ὀξυγονοῦ ὕδα-
τος, περιέχοντος ἓν γραμμῆριον αἰθέρος
κεκορεσμένου δι' ὀξυγόνο, διαλύει δύο καὶ
ἥμισυ γραμμῆρια θαλασσίου ἁλάτος. Δια-
χύνει μὲ ἓνα ψεκαστήρα τὸ ὕδρον εἰς ὅ-
λον τὸ δωμάτιον, ἐκατὸν περίπου γραμμά-
ρια κάθε ὥραν. Ἀνοίγει τὰ παράθυρα καὶ
τὴν θύραν διὰ νὰ σχηματίζεται ρεῦμα, τὸ
ὁποῖον τότε τοῦ κάμνει τὴν αἰσθησὶν τῆς
ἀλμυρᾶς αἰσῆς τῆς ἀερογλυκίας. Καὶ ὁ
ἐπιστημονικὸς σοφὸς τὴν ἀπολαμβάνει μα-
καρίως· κάθεται εἰς μίαν κουνιστὴν πο-
λυθρόνον, κλείει τὰ μάτια, καὶ ἐνῶ ἄ-
ναπνέει τὴν ὀσμὴν τῶν κυμάτων, φαντά-
ζεται ὅτι ἀκούει καὶ τὸν ἦχόν των, διότι
κρατεῖ κοντὰ εἰς τὸ αὐτὸ ἓνα θαλασσινὸν
κογγύλιον, τὸ ὁποῖον τοῦ φέρει τὴν ἀ-
σθενὴ ἀπήχησιν τοῦ πολυκυμάντου πόν-
του...

✽

Ἐκαμνε πολλὴ ζέστη, καὶ ὁ λόγος
ἦτο διὰ τὰ πάγῃ τοῦ χειμῶνος.

— Ἐγὼ, ἔλεγεν ἓνας ἀρχιψεύταρος, εἴ-
δα μιά φορά ἓνα φοβερὸν ἐπίσδιον τοῦ
χειμῶνος εἰς τὴν Ρωσίαν... Ὅλα τὰ
πράγματα εἶχαν παγώσῃ ἓνα ἀνὴρ μάλι-
στα ἐπῆγε νὰ πηδῇ ἀπὸ ἓνα ὕψωμα
εἰς τὸ χωράφι κάτω, καὶ ἐπάγωσε καθὼς
ἐπιδρούσε, καὶ ἔμεινε παγωμένο εἰς τὸν
ἀέρα σὰν ἓνα κομμάτι πάγου...

— Μὰ, ὁ νόμος τῆς βαρύτητος δὲν ἦ-

το δυνατόν νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ, — ἀνέκραξε
κάποιος ἀκροατής.

— Ὡ! δὲν εἶπα πῶς εἶχαν παγώσῃ
ὅλα τὰ πράγματα ἀνεξαιρέτως; Λοιπὸν
καὶ ὁ νόμος τῆς βαρύτητος ἦτο παγωμέ-
νος καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἐφαρμοσθῇ!...

✽

Γνωρίζετε νὰ ποτίζετε τὰ ἄνθη σας; —
Ὡ! τὸ μεγάλο πρᾶγμα! — θὰ μου ἀπαν-
τήσετε.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον πρᾶ-
γμα τὸ πότισμα ὅσον ἴσως φαντάζεσθε.
Ἐν πρώτοις πρέπει τὸ νερὸ νὰ μὴ ἔχῃ
θερμοκρασίαν ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν θερμο-
κρασίαν τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος περιβάλλει
τὰ ἄνθη. Τὸ πολὺ κρύον νερὸ τὸ καλο-
καίρι κάμνει καὶ πέφτουν τὰ μπουμπου-
κάκια. Ἐπειτα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ρί-
πτετε τόσο νερὸ ὥστε νὰ γίνεταί λα-
σπὴ τὸ χῶμα· ἀρκεῖ μόνον νὰ διατηρη-
τὰ ὑγρασία εἰς αὐτό. Τὸ ἰδεώδες πότισμα
εἶνε, ἀντὶ τὰ χύνετε ἀπὸ ἐπάνω τὸ νερὸ,
νὰ πέρνετε τὴν γλάτταν καὶ νὰ τὴν βου-
τάτε δι' ὀλίγην ὥραν εἰς ἓνα κάδον μὲ
νερὸ· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὑγραίνονται ἐξ
ἴσου αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ. Φροντίζετε δὲ
πάντοτε νὰ προφυλάσσετε τὰ ἄνθη σας
ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος καὶ νὰ τὰ ἔχε-
τε κοντὰ εἰς τὰ παράθυρα, ὅπου εὐρί-
σκουν ὅτι χρειάζονται. φῶς δηλαδή καὶ
ἥλιον, διὰ νὰ τρέφονται καὶ νὰ μεγα-
λώνουν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ δίδει τὴν Σοφίαν τρία γλυκά· τὰ
δύο διὰ τοὺς ἀδελφούς τῆς καὶ τὸ τρίτον διὰ τὸν
ἑαυτὸν τῆς.

Σὲ λίγο ἡ Σοφία γυρίζει πίσω.

— Μακά, λέγει, ἦτον θεοσκότεινα στὴ σκάλα
καὶ ἔκαμα λάθος: ἀντὶ νὰ φάγω ἓνα γλυκὸ, ἔ-
φαγα δύο.

*Εὐαγγέλιον τοῦ Μέλκοντος Διπλωμάτου.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁ-
ρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἑ. ἑ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν
30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ
36ον φύλλον ἑ. ἑ.)
3. — Δημοφύρεμα τῶν Ψευδωνύμων
τοῦ 1905. (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 26ον
φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, λή-
γει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὁ-
ρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)
5. — Εἰκοστὴ Κυριακή, λήγει τὴν
1 Ὀκτωβρίου (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ
33ον φύλλον.)

Ἰάν προσεχῶς τὰποτελέσματα
τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύ-
σεων (Ἀπριλίον - Ἰουλίου) Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων καὶ Μεταφρά-
σεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ. ΓΧΑΙΡΩ τὴν Ἀκακίαν διὰ τὸ σημερινὸν
βραβεῖον τῆς καὶ περιμένη τὴν φωτογραφίαν
τῆς. Χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸ Κοιτερὸ Σπα-
θί, ἀλλὰ... νὰ μὴ ζηλεύσῃ. Θὰ ἔλθῃ καμμιὰ
μέρα καὶ ἡ σειρά σου.

Ἐμειναν πολλὰ γράμματα ἀπὸ τὴν προηγου-
μένην ἐβδομάδα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἐντω-
μεταξὺ μου ἐξανάγραψαν, ὥστε ἔχω σήμε-
ρα ἐμπρὸς μου δύο καὶ τρία γράμματα τοῦ καθε-
νός. Ἀλλὰ νὰ τὸ ἐξυρουν ὅτι θάπαντῶσιν μόνον
εἰς τὸ ἓνα καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν παράπονα.

Ἰσοῦ οἱ στίχοι μετὰ τοὺς ὁποῖους ἡ «Ἰδιότρο-
πος Σανθούλα» [6Ε] μοῦ ἀναγγέλει τρία (ἀρ.3)
νέα ξεσπαθώματά τῆς. (Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ,
καθὼς καὶ τοὺς καλοὺς τῆς γονεῖς ποῦ τὴν ἐ-
βοήθησαν.)

Μὲ χαρὰ πολὺ μεγάλη καὶ ἀγάπη περισσή,
ἔρχομαι νὰ ἀναγγείλω, Διαπλάσσω! μου

Εἰδῶσιν ὅπου θάκούσης μ' εὐχαρίστησι με-
[σω κι' ἄλλῃ!]

Καὶ εὐχὰς θάμου ἐκφράσης νὰ σου μεταδώ-
[σω κι' ἄλλῃ!]

Λοιπὸν: ἓνα, δύο, τρία
ξεσπαθώματα μαζὶ!
Καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία
Νὰ μᾶς λήσῃ τὸ σπαθί

Τὸ σπαθί ποῦ ξεσπαθώνουν οἱ μεγάλοι γι' ἄ-
[ριστεία,

Κι' οἱ μικροὶ διὰ νὰ πάρουν Διαπλάσσεως βρα-
[βεῖα.]

Τώρα πλέον καὶ ἡ Ἀνθὼν τῆς Ἰδῆς [ΕΕ]
εἶνε ἐντελὲς ἐλευθέρη νὰ μου γράφῃ, νὰ λαμ-
βάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς κτλ. Διότι
ἔτελειώσε τὰς τάξεις τοῦ Παρθενναγίου καὶ
ἀπελύθη μὲ τὸν βαθμὸν ἀρίστα. Τὰ συγχαρητή-
ριά μου. Χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁρατοτάτων, ὁ Μέλ-
κων Διπλωμάτης [ΕΕΕ] μοῦ γράφει καὶ τὰ ἐ-
ξῆς: «Μόλις ἐγράψα ἐγὼ μετὰ ἐξ ἡμέρας σιω-
πῆς, ἐβγήκαν δύο ὅσοι εἶχαν χωρὶς σὸ σπῆ-
ναι τοὺς ἀπαράλλακτα σὰν τὰ σαλιγκάρια με-
τὰ τὴν βροχὴν. Καὶ νὰ πρῶτος ὁ Ἀγγέλος τῆς
Ἀγάπης ποῦ σου γράφει μετὰ ἐν ἔτος, ἔπειτα
ἡ Μικρὰ Βιολόγισσα, ὁ Αἰθῆρ, ὁ Ζούρλια-
Μούρλια καὶ πόσοι ἄλλοι ποῦ δὲν ἔξερα...»
Πραγματικῶς, ἅμα κάμῃ ἓνας τὴν καλὴν ἀρ-
χήν, ἀκολουθοῦν ὅλοι, κ' εὐχαριστῶ τὸν Μέλ-
κοντα Διπλωμάτην ποῦ ἔγινεν αἰτία νὰ μὲ ἐ-
ναυθυμῶσιν τόσο καλοὶ παλαιοὶ μου φίλοι.

Ἐχαριστῶ τὴν ἀγαπητὴν μου Διακριθεῖσαν
Ἀρσενιάδα [6Ε], διὰ τὰ ὠραία ἐνθύμια ποῦ
μου ἐξωγράφισε καὶ ἐκαλλιγράφε. Τὶ ὠραία ποῦ
ἐπιτυχῶναι τὰ κεφαλαῖα γράμματα τοῦ τύπου!

Νὰ καὶ μίαν εἰκονογραφημένη ἀστρονομικὴ
ἐπιστολή: Εἶνε τῆς Πτερωτῆς Καρδίας [ΕΕ]
καὶ πραγματεύεται περὶ τῆς ἐκλείψεως τοῦ Ἡ-
λίου Πολύ ὠραία! Ἐφετέρη στὴν ἀστρονομίᾳ ἡ
Πτερωτὴ Καρδιά!

Κ' ἐγὼ εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Ἀλταῖρ
[Ε]. Τὸ Παλαιὸν Φάληρον μὲ τοὺς θράχους τοῦ,
μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ, εἶνε καταλληλότερον διὰ
παιδιὰ καὶ διὰ παιγνίδια ἀπὸ τὸ Νέον, μὲ τὰ
ἡλεκτρικά του καὶ τὴν ἐπιμυστικίαν του. Εἰς
τὸ Παλαιὸν Φάληρον τὰ παιδιὰ μοῦ φαίνονται
πλέον εὐτυχισμένα!

Ὅχι, Χάμπα [Ε], ἡ «φλουρία» σου ἀπεναν-
τίας μ' εὐχαρίστησεν, καὶ μάλιστα διότι δὲν
ἦτο φλουρία. Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, θὰ καταφέρῃς
κανὲν ἄν' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποῦ πηγαίνετε μαζὶ
εἰς τὸ Φάληρον, νὰ γίνῃ συνδρομητὴς;

Ὁραία Ἑλληνίς [ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου χα-
ριτωμένη. Ἀλήθεια πρέπει νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς
μῖαν φοράν τὴν γλῶσσαν τῆς Ἀλληλογραφίας,
διὰ νὰ ἐννοήσῃ «τί ἔχανε τόσο καὶρόν». Δια-
γνωσμοί, βλέπει, εἶνε ἀρκετοὶ προκηρυγμένοι
καὶ θὰ προκηρυχθῶν καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Μέλκοντος Διπλωμά-

του ἀς προστεθῇ καὶ ἡ Χλόη [ΕΕ], ἡ ὁποία
ἐτεμπελίσας ὅλο τὸ καλοκαίρι, διὰ νὰ μ' ἐνθυ-
μηθῇ μόλις ἔπαυσε ἡ φοβερὴ ζέστη. Καὶ ἔχει
ἓνα καμάρι! Ἀλλὰ μὲ τὸ δίκιο τῆς: δὲν εἶνε
μικρὸν πρᾶγμα νὰ πάρῃς ἀρίστα εἰς ὅλα τὰ μα-
θήματα τοῦ Ὁδεῖου...

Ἡ μεγάλη χαρὰ βουβαίνει τὸν ἄνθρωπον.
Αὐτὸ παθαίνει ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας
[ΕΕ], καὶ μὲ πολλὰ ὀλίγα λόγια μοῦ ἐκφράζει
τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον ποῦ ἐ-
πῆρε. Καὶ διὰ νὰ τὸν ἀφίσχῃ ἡ βουδαμάρ, ἐρ-
χεται εἰς ἄλλα θέματα καὶ ἔτσι συμπληρώνει
τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν του.

Μ' ἐλύπησες πολὺ, Κρόταλε, μὲ αὐτὰ ποῦ
μου γράφεις. Δὲν ἔπρεπε νὰ δώσης τόσον ση-
μασίαν εἰς τοὺς ἀνοήτους λόγους ἐνὸς μικροῦ
παιδιοῦ. Ὅτι ἔκαμεις, εὐρένης εἰς τὴν ἀπόλυ-
τον ἀνάγκην νὰ τὸ κάμῃς, δι' αὐτὸ καὶ ἡ κοι-
νωσία τότε σὲ συνεχάρη καὶ ἡ δικαιοσύνη σὲ
ἀπήλλαξε. Δὲν εἶσαι λοιπὸν διόλου «ανα-
γός», καὶ ἀπὸ σὲ ἐξαρτάται νὰ καταλάβῃς τὴν
καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. ἐκτός
μόνον ἂν τὸ πάρῃς ἀναπόδα σὺ καὶ ἀρχίσῃς νὰ
πελπίτῃσαι. Ἀλλὰ δὲν πρέπει!

Τὸ Φίλημα Σκιάς [ΕΕ] μοῦ γράφει ἀπὸ μίαν
παραθαλάσσιαν ἐσχόλῃ, κ' ἐμπνέεται κάθε τόσο
ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς θαλάσσης, καὶ ἀφίνει τὴν
πελογραφίαν καὶ τὸ ρίχνει εἰς τὴν ποίησιν. Πο-
λὺ καλοὶ οἱ στίχοι τοῦ, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ
μαλισταί.

Ὁρδοῦνται αἱ παρατηρήσεις σου, Ἀσπε-
ῖρα [ΕΕ], περὶ ζωγραφικῆς καὶ καλλιγρα-
φίας. Ὅχι μόνον εἰς τὸν διαγωνισμόν μας,
ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, αἱ γυναῖκες ζωγράφοι εἶνε
πολύ ὀλιγώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Διεβίβασα, Καταορίδα [ΕΕ], τὸ εὐχαριστή-
ριόν σου, πρὸς τὸν Διογένην τὸν Σινωπῆ. Ἡ
ἐπιστολή σου, ὅπου τόσον ὠραία περιγράφεις
τὴν παραζάην σου καὶ τὴν χαρὰν σου, μοῦ ὑ-
περήρεσε. Ἐπίσης μ' εὐχαρίστησε καὶ ἡ ἐπι-
στολή τῆς Καλλιόπης, ἡ ὁποία ἐλπίζω νὰ μοῦ
γράφῃ συχνά.

Τὶ εὐγενὴς ἡ Μικρὰ Βιολογιστρία [ΕΕ]! Θὰ
μου γράφῃ καθ' ἐβδομάδα, ἀλλὰ χωρὶς ἄξιωσιν
νὰ τῆς ἀπαντῶ κ' ἐγὼ εἰς κάθε φυλλάδιον, διό-
τι βλέπεις οἱ συνδρομηταὶ εἶνε πολλοὶ καὶ ὁ
χώρος δὲν ἀρκεῖ. Τὶ εὐγενὴς! Μὴ τέτοια εὐ-
γένεια μὲ παρηγορεῖ δι' ὅλα τὰ παράπονα ποῦ
μου γίνονται καὶ μὲ ἀνακουφίζει. Νὰ ποῦ ἐν
εἶνε ὅλοι ἐνωῖσται!

Τέλος πάντων μοῦ εἶπε τὸν μυστικόν σου πό-
θον καὶ τὸ Ἀγαπῶ Ἀγγελοῖδι [ΕΕ]. Ἄν
τὸν βρῇτε!... Νά... πάρῃ... Ἀ Βραβεῖον...
καὶ... νὰ δημοσιευθῇ... ἡ εἰκὼν τοῦ!...
Τὶ πρωτότυπος καὶ πρωτοφανὴς πόθος! Κανεὶς
μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲν τὸν ἔχει...
Ἀς σημειωθῇ λοιπὸν καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ρεμβρομέ, [4Ε] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστο-
λήν, ὅπου μὲ τόσον εὐχλωτέαν περιγράφεις τὴν
ἀλλαγὴν τοῦ βίου σου, τὴν εὐτυχίαν σου ἀπὸ
τοῦ ἔγινες συνδρομητῆς μου.

Ἀγγεῖς Προστάτα [5Ε], τὰ συγχαρητήριά
μου διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς μαμᾶς καὶ τὰς εὐ-
χὰς μου διὰ τὴν ἐορτὴν σου. Ἀ! θὰ εἶσαι πολὺ
καλὴ νὰ φέρῃς ὀλίγα θερμὰ ἐνθύμια διὰ πτω-
χὰ παιδάκια ὅταν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Εὐρώπην.
Ἐδῶσα τὴν φωτογραφίαν εἰς τὴν μικρὰν Κά-
κιαν, ἡ ὁποία σὲ ὑπερευχαρίστε!

Νομίζω, Ἀρρα [ΕΕ], ὅτι αὐτοὶ τοὺς ὁ-
ποῖους θεωρεῖς καλοὺς καὶ ἐγκαταλειμμένους,
θὰ ἔχουν κάποιον ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐμ-
ποδίζει νὰ προσδεύσων. Ἡ θέσις εἰς τὴν κοι-
νωσίαν δὲν προσφέρεται, δὲν πέφτει ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ ἀλλὰ κατακτάται καὶ διατηρεῖται μὲ
μεγάλον ἀγῶνα.

Ὁραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Κέρας τῆς Ἀμαλθείας
[ΕΕΕ], Θαλάσσιος Ἀἴρ [ΕΕ], Ἀειδέυς [ΕΕΕ],
Βρυχώμενος Λέων [ΕΕ], Ἠλεκτρικὸς Κόδων
[Ε], Χριστιανὴ Παρθένος [ΕΕΕ], Πύργος τῆς
Ἐλευθερίας [ΕΕ], Χειμῶνανδρον [4Ε], Ἀρμα

τῆς Νίκης [ΕΕΕ], Ποσειδῶν τῆς Μήλου [ΕΕ],
Ρεμβάουσα Οὐρανόλατρίς [4Ε], Δάσος Φοι-
νίκων [ΕΕΕ], Οὐδεις [ΕΕΕ], Ἐρυθρὸν Προ-
σωπεῖον [4Ε], Ὑπερ Πατρίδος [

